

DE SLUIS

VERBINDING NAAR VRIJHEID

VAN DE VOORZITTER

Van een afstand roept het gebouw van de gevangenis al snel zekere huiver op. Donkere ramen, hoge muren, prikkeldraad. Het kost weinig moeite om je te verbeelden dat daarbinnen het kwaad huist. Groot is het contrast tussen dit koude en afstotende beeld en de werkelijkheid die zo heel anders is. Een professor die eens op bezoek kwam in mijn gespreksgroep, toen ik nog dominee in de Koepel was, zei: "Toen ik naar binnen ging en al die controles moest ondergaan, voelde ik me ongemakkelijk, zelfs een beetje angstig. Maar nu ik hier ben en met de gevangenen spreek, verdwijnt dat gevoel en merk ik weer: het zijn gewoon mensen. Eigenlijk wist ik dat wel, maar toch moet je dat kennelijk steeds weer ervaren."

Onze vrijwilligers zullen dit herkennen. Onlangs hebben wij als bestuursleden uitvoerig met een aantal van hen gepraat. Een paar van hun uitspraken wil ik citeren. Vrijwilliger Cor, die zich onder andere met de kledinguitgifte bezighoudt, vertelde: "Vroeger dacht ik: ja, ja, ze zitten niet vanwege hun blauwe ogen in de gevangenis. Maar dat is compleet veranderd. Ik ben hen steeds meer als mens gaan zien. Ik ben veel minder bezig met wat ze gedaan hebben en zie hen meer als persoon." Vrijwilliger Hans is onder meer betrokken bij de cursus 'Mijn kind en ik'. Hij vond het verrassend hoe snel er in de groep een sfeer van vertrouwen ontstaat. "Je ziet het gebeuren: het nadenken over wat het is om vader te zijn." En hij voegde eraan toe, dat hij vroeger zelf zo'n cursus vaderschap heel goed had kunnen gebruiken.

Casper en Wilma wonen geregeld een kerkdienst bij in de gevangenis. Dit doen ze al sinds de tijden van de Bijlmerbajes en de P.I. Havenstraat. Hen valt op hoe groot de concentratie van de gevangenen is tijdens de diensten. Na afloop, bij het koffiedrinken, gaan ze met hen in gesprek. Vooral om naar hen te luisteren. Zo vangen ze een glimp op van hun ingewikkelde levens aan de rand van de samenleving, maar worden ze dikwijls ook geïnspireerd door de enorme veerkracht die ze aantreffen.

Zo zou ik nog veel voorbeelden kunnen noemen, die tonen hoezeer de vrijwilligers geraakt worden door de ontmoetingen die zij binnen de muren hebben.

Andersom geldt hetzelfde. Veel gevangenen zijn enorm blij met de aandacht en ondersteuning die zij ontvangen. In hun cellen kampen ze vrijwel altijd met eenzaamheid en angstige gedachten. Gedetineerde Koos bracht dit kernachtig onder woorden: "De bajes is mijn woonplaats / nummer is mijn naam/ tralies mijn tranen / matglas mijn kijk op de wereld. Vanaf de luchtplaats / volg ik een vogel / op zijn vlucht."

Iedereen die weleens kampt met eenzaamheid, verdriet, schaamte en dikwijls ontkende schuldgevoelens, weet hoe belangrijk oprecht medeleven en attente hulpvaardigheid is. In de ogen van de ander wil je lezen dat je ondanks alles niet bent afgeschreven. Als die ander je blijft respecteren, durf je immers beter naar jezelf te kijken. Naar wat je fout hebt gedaan, maar ook naar wat je wel kunt.

In het werk van De Sluis blijkt steeds weer hoe onnoemelijk groot het belang is van het elkaar ontmoeten dwars door muren van angst en vooroordelen heen. Niet alleen voor de mensen zelf, maar voor de hele samenleving. Want waar mensen elkaar in vrede ontmoeten, vermindert immers het geweld.

In deze nieuwsbrief besteden we vooral aandacht aan de activiteiten van De Sluis die gericht zijn op het behouden en zo mogelijk versterken van de band tussen vaders en kinderen. En hoe belangrijk de ondersteuning door vrijwilligers hierbij is.

HET BELANG VAN DE OUDER-KINDRELATIE TIJDENS DETENTIE

Op 4 april 2018 deed de Raad van Europa voor het eerst een aanbeveling in verband met ouderschap en detentie. De reden? Het aantal gedetineerde ouders in Europa is groot: meer dan de helft van de mannelijke en vrouwelijke gedetineerden heeft één of meer kinderen. In Nederland worden op een willekeurige dag zo'n 25.000 kinderen geconfronteerd met de detentie van een ouder.

Detentie heeft nadelige gevolgen voor alle betrokkenen, zo blijkt uit wetenschappelijk onderzoek. Kinderen kampen met internaliserende en externaliserende problemen, zoals schooluitval, druggebruik, latere werkloosheid en een vroegtijdige dood. Op de langere termijn hebben deze kinderen een drie keer grotere kans om zelf antisociaal en delinquent gedrag te vertonen. Daarnaast hebben ze een dubbel zo groot risico om psychiatrische problematiek te ontwikkelen. Voor de gedetineerde ouder geldt dat verlies van de sociale binding met zijn of haar kind tot een hoger recidiverisico leidt. De weegschaal slaat juist positief uit wanneer gewerkt wordt aan het behouden van die onderlinge relatie tijdens detentie. Dat gaat op voor zowel het kind, de gedetineerde ouder als het sociale netwerk. Bovendien hebben ouders en kinderen recht op een (gezonde) onderlinge relatie. Alle reden voor Nederland om hiermee aan de slag te gaan.

Dit heeft geleid tot zo'n 35 aanbevelingen voor het gevangeniswezen, over de wijze waarop tijdens detentie van de ouder rekening moet worden gehouden met kinderen. Deels zijn de aanbevelingen ook gericht op monitoring en evaluatie van een kindvriendelijk beleid binnen een justitiële inrichting. Zo adviseert de Raad van Europa een multidisciplinair samenwerkingsverband op te richten dat zowel beleid als de praktijk adviseert.

Dat heeft er in Nederland toe geleid dat er sinds 2018 een landelijk Expertisecentrum KIND is. Aandacht voor ouderschap in detentie blijft vaak beperkt tot het faciliteren van contact tussen het kind en de gedetineerde ouder. Maar het werken aan herstel van de ouder-kindrelatie omvat meer. In de praktijk blijkt dat best lastig te zijn. Personeel dient op de hoogte te zijn van de rechten van het kind en de impact die de detentie van de ouder op hen heeft. Ook zou het moeten proberen een integrale kindgerichte aanpak te ontwikkelen en investeren in samenwerking met professionals binnen en buiten de strafinrichting.

En het is belangrijk onderzoek te doen naar de implementatie van het methodisch handelen gericht op het behoud en/of herstel van de ouderrol van gedetineerden.

Wat houdt werken vanuit de gezinsbenadering in?

De gezinsbenadering is een inrichtingsbrede en –overstijgende aanpak om gezinnen met een ouder in detentie bij te staan.

Wat men daarbij nastreeft is het volgende:

- a. beperken van de detentieschade bij de kinderen met een ouder in detentie;
- b. doorbreken van de criminogene gezinssituatie en bevorderen van positieve gezinssituaties;
- c. terugdringen van de recidive van de ouder;
- d. doorbreken van de transgenerationale overdracht van criminaliteit van ouder op kind.

Men probeert kindgericht te werken op verschillende niveaus. Dat wil zeggen dat de PI het onderhouden van betekenisvol gezinscontact tijdens detentie faciliteert. En dat de gezinnen actief dan wel intensief tijdens de detentie ondersteund worden. De PI Veenhuizen is de eerste PI waar men aan de slag is gegaan vanuit de gezinsbenadering.

OUDER-KINDRELATIE IN HET JCZ

Helmine de Graaff is sinds 1 januari 2021 aangesteld als gezinsfunctionaris en vanaf 1 maart 2024 als herstelconsulent binnen het Justitieel Complex Zaanstad (JCZ). Sinds 1 mei is er een nieuwe gezinsfunctionaris.

Het is de bedoeling dat ook het JCZ vanuit de gezinsbenadering gaat werken. Helmine zal daarvoor een beleidsplan ontwikkelen.

In het JCZ zijn er elke maand Vader & Kind-dagen. De Sluis organiseert op verzoek van JCZ de middagen en levert de vrijwilligers. Helmine is vanuit JCZ verantwoordelijk. Daarnaast is er de cursus 'Mijn kind en ik', waarbij de ouder in detentie onder meer leert zich bewust te worden/ te zijn van zijn verantwoordelijkheden als vader en partner; zich bewust leert te worden van de beleving van het kind en van de impact van de detentie op het gezin. De Sluis geeft deze training in samenwerking met Exodus Nederland.

Sinds vorig voorjaar is er een Lentekamp, waarvoor gedetineerde vaders in het JCZ zich kunnen opgeven. Ook dit voorjaar was er weer een Lentekamp, van 29 april tot en met 2 mei 2024.

“Nu ik zoveel tijd met mijn zoon heb gehad, heb ik besloten dat ik er echt voor hem wil zijn en geen variaties meer hierop wil.” – gedetineerde vader over het Lentekamp

In gesprek met Helmine de Graaff

Helmine vertelt dat het werken vanuit de gezinsbenadering in het JCZ is opgestart. Als je als gedetineerde vader daaraan meedoet, heb je al meegedaan aan de cursus 'Mijn kind en ik'. Er is een persoonlijk gezinsplan opgesteld, dat is onderdeel van de diepgaande aanpak. Er vindt intensieve samenwerking met het hele gezin plaats én eventuele hulpverleners, zoals de Raad voor de Kinderbescherming, reclassering en jeugdzorg, als die bij het gezin betrokken zijn.

Als je meedoet aan de gezinsbenadering, kun je ook aan het kamp deelnemen. Tot nu toe is het gelukt alle vaders in het Lentekamp te plaatsen. Exodus hanteert een limiet van vijftien kinderen en tien vaders. De kinderen moeten tussen de 7 en 15 jaar zijn. De taakverdeling tussen Exodus en het JCZ is duidelijk. Helmine coördineert de organisatie van het kamp binnen. Exodus verzorgt de begeleiding van de kinderen binnen en buiten.

Helmine deed dit jaar voor de tweede keer mee aan het Lentekamp. De organisatie binnen valt onder haar verantwoordelijkheid als gezinsfunctionaris. Per 1 mei 2024 is de nieuwe gezinsfunctionaris gestart en zal Helmine wat minder in de uitvoering zitten. Helmine zou graag meer dan vijftien kinderen aan een kamp laten meedoen. Het zou mooi zijn als er in meer gevangnissen kampen zouden zijn of meer kampen per gevangenis.

Wat voor Helmine het waardevolle is van het Lentekamp? Het meer samen zijn van vader en kind. Ze bouwen samen herinneringen op. Zeker bij de langgestraften is dat belangrijk. Zonder een kamp is er helemaal niks, nu hebben ze in ieder geval samen een weekje doorgebracht en iets opgebouwd. Dat zie je terug aan de koppies van de kinderen én de vaders.

HET LENTEKAMP

Tijdens een Herfst- of Lentekamp van Exodus Nederland brengen kinderen en gedetineerde ouders een aantal dagen lang meer tijd met elkaar door dan normaal. Door samen diverse activiteiten te ondernemen kan de relatie tussen ouder en kind versterkt worden en kan de ouder zijn of haar ouderrol weer oppakken. Wat komt er allemaal kijken bij zo'n kamp? Je kunt het echt niet vergelijken met een gewoon kinderkamp.

Ik heb daarover een gesprek met Marieke van Zwam, landelijk projectleider bij Exodus Nederland. Ze werkt al zo'n 11 jaar bij Exodus. Marieke heeft met name projecten gericht op ouderschap en detentie onder haar hoede. En dus ook de Herfst- of Lentekampen. Het fenomeen is overgewaaid vanuit de Verenigde Staten. Marieke is daar in 2017 met een collega geweest om te kijken hoe het er daar aan toging en om ervaring op te doen. Beiden waren na terugkeer erg enthousiast.

In Nederland werd het eerste kamp in 2019 georganiseerd in Vught; dat was een Herfstkamp. Het streven was elk jaar een Herfstkamp erbij te organiseren. Vanwege het coronavirus was dat één jaar niet mogelijk, maar in 2021 kwam er een Herfstkamp bij, in de PI Nieuwegein. In 2023 kon er in het Justitioneel Complex Zaanstad een Lentekamp georganiseerd worden, met onder andere vrijwilligers van De Sluis. Meer dan drie Herfstkampen en een Lentekamp per jaar is organisatorisch niet behapbaar. Marieke is nu nog alleen, maar binnenkort komt er een projectleider bij. Een kamp kost veel voorbereidingstijd en het vraagt ook veel van de PI. Door zo'n kamp te organiseren wordt er vertrouwen tussen Exodus en een PI opgebouwd. Dat maakt het organiseren gemakkelijker. Zo bouwen ze aan een duurzame relatie waardoor het aantal kampen uitgebreid kan worden.

Het belang van het kamp

Ik vraag Marieke waarom zij zo'n kamp belangrijk vindt. Marieke is heel duidelijk in haar antwoord. "De missie is om de natuurlijke gezinssituatie na te bootsen binnen de mogelijkheden die er zijn. De natuurlijke ouder-kindrelatie proberen te herstellen. Wat voor ons heel normaal is binnen onze gezinssituatie, is voor hen heel bijzonder." Een kind ziet zijn ouder in detentie twintig uren per jaar, via de bezoeksregeling. In het JCZ is dat zelfs maar acht uren per jaar, omdat daar de Vader & Kind-dagen per vleugel gaan.

Daardoor ben je eens per drie maanden aan de beurt. In een gewone gezinssituatie zien ouders en kinderen elkaar 5500 uren per jaar! Bovendien staat het contact op zo'n Vader & Kind-dag onder druk; je hebt twee uren met elkaar. Het zijn gecomprimeerde momenten. Je moet als kind net op dat moment zin hebben. En je moet weer wennen aan elkaar. Dat kost even tijd. Dan kan je nog een spelletje doen en moet het kind weer weg. Kinderen hebben de neiging de vader niet te willen belasten met emoties van henzelf, of met wat er op school is gebeurd. Ze willen het vooral leuk hebben en houden.

Tijdens een Herfst- of Lentekamp hebben ze veel meer tijd met elkaar, het gaat 'weer stromen'. Een vader is geen 'robotvader' meer. Het fijne is dat beiden meer ontspannen kunnen zijn, want je hebt meer tijd. De gejaagdheid van het gewone bezoek ebt weg. Er is ruimte voor het speelse en het er zijn voor elkaar. In zo'n week worden er nieuwe herinneringen gecreëerd, erg belangrijk voor de periode erna.

De voorbereidingen

Marieke vertelt wat er organisatorisch aan zo'n kamp vooraf gaat. "Eerst worden er vaders geworven. Ze nemen doorgaans al deel aan de Vader & Kind-dagen of aan de training 'Mijn kind en ik'. Dit is overigens geen harde eis van Exodus voor deelname aan het kamp. Met de vaders vindt een intake plaats. Daarna wordt er contact met de moeders gezocht. Zijn ze op de hoogte van de wens van de vaders en staan ze erachter? De moeders hebben ook zeggenschap. Het gebeurt zelden dat de kinderen niet willen, maar het moet wel nagegaan worden."

Wanneer dat gedeelte achter de rug is, en het kamp 'vol' is, komt er een voorbereidingsdag voor de vaders. We bereiden ze er ook op voor dat zo'n kamp niet alleen maar leuk hoeft te zijn. Er kan ook boosheid naar voren komen.

Vrijwilligers

En de week zelf? Marieke is in de week van het kamp alle dagen aanwezig. Zij is eindverantwoordelijk. Per kamp zijn er vijf à zes begeleiders nodig, één à twee activiteitenbegeleiders, kookvrijwilligers en een coördinator; in totaal zo'n tien vrijwilligers. De vrijwilligers zijn echt het hart, zij zijn 24/7 daar, vier dagen. Dit jaar doen er weer twee vrijwilligers van De Sluis mee. Marieke noemt hen 'toppers'. Het bijzondere is dat ongeveer 80% van de vrijwilligers een volgende keer weer meedoet. Je krijgt er als vrijwilliger dus ook iets voor terug.

De vrijwilligers krijgen vooraf de training 'Het vergeten kind', die duurt een dag. Ze maken online kennis met elkaar en ze maken kennis met de kinderen en moeders thuis. Ook nemen ze deel aan een voorbereidingsdag. Tijdens de week van het kamp is er elke dag een evaluatie. Het is echt pittig, zo'n week, er zijn veel prikkels en emoties. Marieke vertelt dat de selectie van de vaders dit jaar door Helmine de Graaff wordt gedaan, de gezinsfunctionaris van het JCZ. Vorige jaar deed Cora van De Sluis dat. Er wordt altijd afgestemd met degenen die al contact met de vaders hebben.

Mag een vader één keer aan een kamp meedoen?

Marieke legt uit dat vaders meer keren mogen deelnemen. Zeker bij langgestraften is het belangrijk dat de relatie met het (de) kind(eren) verbetert en verdiept wordt. Ze vertelt over een kind dat inmiddels drie keer aan een kamp heeft meegedaan. "Je ziet echt een verandering in de loop van die drie kampen. De eerste keer waren zij en de vader heel erg verdrietig aan het einde van de kampweek. De tweede keer merkte het kind dat de relatie met de vader sterker was geworden, waardoor het afscheid minder zwaar was. En de derde keer was de meest positieve en leuke ervaring.

Vader en kind hebben in die week samen mooie herinneringen gemaakt en geleerd er woorden aan te geven."

Verloopt een kamp volgens een vast stramien?

Bij het eerste Herfstkamp ging Exodus er nog van uit dat het allemaal fantastisch en heel bijzonder moest zijn. "Het grappige is dat voor de vaders en kinderen het al heel bijzonder is, wanneer ze samen normale dingen kunnen doen, zoals lunchen, samen vrije tijd hebben, creatief zijn of sporten." Voor elk kamp checkt Marieke of het programma nog klopt met de missie. Het kamp sluit altijd af met de 'bonte middag' op donderdag. "Dat is echt een feest. Vader en kind verzorgen iets creatiefs of muzikaals."

Ik vraag Marieke naar haar meest bijzondere ervaring tijdens de afgelopen tien Lente- en Herfstkampen. Marieke denkt even na. Dan zegt ze dat er voor haar niet één ding specifiek uitspringt. "Het is het algemene gevoel dat je mensen een beetje licht hebt kunnen brengen in een donkere periode; dat de kinderen plezier hebben, soms ook naast verdriet. Dat de vaders weer de vaderrol op zich kunnen nemen, zich weer mens voelen. En de kinderen vinden dit de leukste vakantieperiode van het jaar. Door hen samen te brengen, kunnen zij weer vader en kind zijn." De animo onder de gedetineerden is enorm groot. Er wordt mond-tot-mondreclame gemaakt. In de PI Vught wordt het Herfstkamp dit jaar voor de vijfde keer georganiseerd. Begin april was het al vol!

Activiteitenprogramma

Maandagmiddag: aankomst kinderen kamplocatie.

Elke morgen vertrekken de kinderen om 8.30 uur naar het JCZ, naar hun vader.

Rond 15.30 uur zijn ze weer terug op de kamplocatie.

Dinsdag:

- Kennismakingsspel

- Kleurfeest. Uitleg en voorbereiden bonte middag (denk aan familie yell).

- Muziekworkshop. Begeleiding bij het maken van een pantoum (dichtvorm). De tekst van de pantoum wordt tijdens de workshop door jou en je vader ingesproken op de muziek van Terry. De opname hiervan krijg je een aantal weken na het kamp toegestuurd.

Woensdag: Uitleg sportdag en start sportdag. Na de lunch film kijken

Donderdag: - Start Carrousel

1. Knuffel ontwerpen Een papa-troostknuffel ontwerpen samen met Elliz in company. Als je vader naar de gevangenis moet en je hem lange tijd niet ziet, kan het helpen iets te hebben waardoor je op een hele fijne manier aan hem kunt denken. Een manier om troost te bieden, is het samen maken van een troostknuffel. Met medewerkers ga jij samen met je vader een knuffel ontwerpen. Helemaal naar eigen wensen en ideeën waarbij persoonlijke kleding of voorwerpen van je vader gebruikt worden.

2. Oefenen bonte middag

3. Schrijven herinneringen doeboek

4. Knutselen

5. Fotoshoot

6. Spelletje doen

- Aankomst familieleden, lunch met z'n allen

- Bonte middag

Men probeert ook bij de kinderen na te gaan wat ze het liefste met hun vader willen doen. Ook als dat iets bijzonders is, probeert Marieke dat te regelen.

“Wil het kind bijvoorbeeld Risk spelen, dan wordt gekeken of iemand dat spel heeft.”

Zijn er ook nare ervaringen geweest?

Niet echt, zegt Marieke. “Soms worstelt een kind erg met de loyaliteit. Soms is de relatie met de vader voor het kind ingewikkelder dan gedacht en wil het kind toch liever naar huis. En soms zie je in gezinnen situaties waarvan je hart breekt. Dat maakt zo'n kamp emotioneel ook best zwaar, je bent zo betrokken!”

ERVARINGSVERHAAL

Tijdens het Lentekamp spreek ik enkele vaders en hun kinderen. Of ze het leuk vinden, hoef ik niet te vragen, dat straalt van hun gezichten af.

In de buitenlucht op het sportveld met je kind een balletje trappen is een fantastische ervaring vindt een vader. Want dat kan tijdens detentie alleen tijdens het Lentekamp. Natuurlijk zijn er de reguliere Vader & Kind-dagen die hij absoluut niet zou willen missen. Maar samen buiten zijn, samen sporten is echt wat anders. “Ik zou, bij wijze van spreken, liever één uurtje samen buiten zijn, dan drie uurtjes binnen.”

Deze dag van het Lentekamp, met prachtig zonnig lenteweer, is een sport- en speldag. Op het sportveld binnen de muren van de gevangenis kun je vandaag tennissen en voetballen. En er staat, speciaal voor deze dag, een metershoog luchtkussen met obstakels, waarvan door groot en klein gebruik wordt gemaakt. Maar ik zie ook vaders met hun kleine kinderen rustig een spel doen, even knuffelen of stoeien.

Op de laatste dag van het Lentekamp vertellen de kinderen wat ze de afgelopen drie dagen gedaan hebben: tekenen, een muziekquizz, samen met hun vader een knuffel ontwerpen, buiten sporten en film kijken. Voor later op de dag staat er nog een talentenjacht op de rol. Het leukste? Buitenspelen, het sporten! Dat had volgens deze kinderen nog veel langer mogen duren. En, zo vragen ze, kunnen we dat tijdens een ‘gewone’ Vader & Kind-dag ook niet een keer doen?

Verder vertellen ze dat het zo bijzonder is dat je deze dagen de gewone dingen samen kunt doen. Samen lunchen bijvoorbeeld. Want, zo zegt één van hen, sommige kinderen hier hebben nog nooit eerder een broodje gegeten met hun vader.

De vaders beamen het: het is zo bijzonder om de dagelijkse dingen samen te kunnen doen. “Je weet niet hoe blij ik ben dat ik een broodje pindakaas voor m'n kind kan en mag smeren. En,” zo vervolgt hij, “het is zo heerlijk dat je in deze dagen echt tijd hebt voor elkaar. Tijdens een Vader-Kindbezoek heb je 1,5 uur, daar wil je natuurlijk optimaal van genieten. Dus je wilt praten, knuffelen, een spelletje doen. Je wilt alles tegelijk, je wilt het allemaal goed doen. Maar de tijd vliegt zo snel voorbij.”

Voor de kinderen is het ook bijzonder om elkaar te ontmoeten, 's avonds op de kamplocatie. “Onze vaders zitten in het zelfde schuifje. Je hoeft hier niet te denken: wat zeg ik er over? Je hoeft niets uit te leggen. Je kan gewoon lekker met elkaar spelen en chillen.”

Ik spreek ten slotte een moeder die het vooraf best wel spannend vond: je kind is een paar dagen weg en je weet niet goed hoe het geregeld is. “Moet je kind dan alleen door de gevangenis lopen?” Maar inmiddels zijn alle twijfels weg. De vrijwilligers, de organisatie, het is allemaal perfect geregeld. Het was zo heerlijk dat deze kinderen tijd konden doorbrengen met hun vaders.

Door: Irinda de Groen

Wilt u ook bijdragen aan ons werk?
Nodig ons uit voor een presentatie in uw kerk, op uw werk of club.

Ook uw financiële bijdrage is van groot belang voor ons werk en we voelen ons enorm gesteund door uw bijdrage. Ook namens de gedetineerden. Een bijdrage overmaken kan op rekeningnummer NL73 TRIO 0391 0935 09 t.n.v. DSG De Sluis

Via de Givt app kunt u eenvoudig doneren door de QR-code te scannen of ons te selecteren in de app onder goed doel / DSG De Sluis, gevangenzorg.

Givt

Gebruik de Givt-app om de QR-code te scannen en gewoon te blijven geven

Dit is de nieuwsbrief van Diaconale Stichting Gevangenzorg “De Sluis”. DSG De Sluis is een vrijwilligersorganisatie die (ex-)gedetineerden en hun familieleden ondersteunt bij detentie, met als doel herstel bevorderen en verbinden naar een leven in vrijheid.

www.dsgdesluis.nl

Nieuwe Herengracht 18 Amsterdam
06- 4204 1309
info@dsgdesluis.nl
KvK nummer 648165 40
IBAN: TRIO 0391 0935 09

Wilt u deze nieuwsbrief niet langer ontvangen? Laat ons dat weten door een mail te sturen naar het e-mailadres hiernaast.